

DANKBAAR AANDENKEN AAN

DE HEER

Georges DEPREZ

echtgenoot van Mevrouw

Elza LEROY

Geboren te Sint-Martens-Lierde

op 4 november 1918

en aldaar godvruchtig overleden

op 5 november 2000,

gesterkt door de HH. Sacramenten der zieken.

De families DEPREZ, LEROY,
LANGBEEN en VAN DEN BOSSCHE,

danken u voor uw aanwezigheid en blijken
van medeleven in hun rouw.

Drukk. De Vos, 9572 Lierde - ☎ (055) 42 26 41

Op één seconde zondagtijd is die je hebt be-
mind ineens verleden tijd. Het diamanten huwe-
lijksfeest van volgend jaar kan niet meer. De
liefde van de kinderen dagelijks aan huis en de
vriendschap van de kleinkinderen verenigt de
dankbare herinnering en het verdriet van het ge-
mis - 'Lieve opa, ik wou je nog bedanken voor
alles wat je deed. Je was een vriend voor ieder-
een. We zullen altijd van je houden. We zouden
volgend jaar je 60 jaar getrouwd zijn vieren' -
'Opa, jij die wind en storm kon doorstaan zon-
der ook maar één keer te klagen. Jij nam alles
zoals het kwam. Je kon zo boeiend vertellen
over vroeger. Mensen als jij met alleen een op-
eenvolging van kleine gebaren van vriendelijk-
heid hebben geen verspilld leven achter de rug'
(de kleinkinderen).

Georges was ook de vakbekwame kleermaker
van weleer, de man op de fiets naar de markten
in het rond, de verzamelaar met een voorkeur
voor antiek, de geïnteresseerde luisteraar, de aan-
gename verteller met visie op het leven, de trou-
we vriend op wie je rekenen kon met zijn dienst-
betoon van wel duizend dienstbaarheden, de ver-
borggen weldoener, de geliefde tuinkabouter. Hij
snoeide de rozen tussen de doornen in de pasto-
rijtuin, hij maakte van de hof een paradijs van
vriendschap en ontmoeting.

Sommige dingen zouden niet mogen, zouden
streng verboden moeten zijn. Zo ook deze plotse
dood van Georges op zondagmiddag bij de
kachel, als een vallend blad in de herfst, met
het hoofd op de grond, op de plek waar hij thuis
was, waar hij heeft liefgehad. Volleefd, helemaal
ten einde, maar onschuldig en eenvoudig. Een-
voud, het eerste en het meeste dat heel zijn
leven siert, wordt hier het laatste jaar de voor-
name eenvoud van het langzame geleidelijke ver-
slijten. Deze mens van eenvoud had nooit harde
woorden nodig. Zullen er ergens, ooit, altijd
mensen zijn, eenvoudig en gewoon zoals
Georges ?